

Arrest

nr. 200 646 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar schoonzus.

1.2. Op 2 augustus 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2017 werd ingediend door:

Naam: M.(..)

Voornaam: A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.06.1977

Geboorteplaats: (..)

RR: xxxxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.02.2017 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, E. H., H. (..), geboren op 09.02.1985, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxxxxxx.

De eerdere aanvragen op 05.02.2016 en 5.08.2016 werden eveneens telkens geweigerd zonder dat er beroep werd ingesteld tegen de beslissing.

Betrokkene vroeg opnieuw de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon, tevens de broer van betrokkene: loonfiches februari en maart 2016 en fiche n° 281.10 - jaar 2015.

- 'Attestation de charge familie' n° 920/07 dd. 06.01.2005 van de Marokkaanse autoriteiten waarin men verklaart dat - op datum van het attest - de broer van betrokkene betrokkene te zijner laste nam. Niet alleen is dit attest niet voldoende recent om in aanmerking te nemen als bewijs dat betrokkene nog steeds ten laste was van zijn broer van in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging, daarenboven dient ook opgemerkt te worden dat dit attest vermeldt dat betrokkene en zijn broer - op datum van het attest - op hetzelfde adres woonachtig waren in Marokko. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de broer van betrokkene op datum van het attest reeds gevestigd was in België waardoor de inhoud van het voorgelegde attest niet voldoende betrouwbaar is.

- brief MIVB op naam van betrokkene dd. 19.05.2014; brief Ortel Mobile op naam van betrokkene dd. 04.02.2015; facturen Makro dd. 11.04.2016 en 26.04.2016; facturen De Lijn dd. 11.02.2016, 17.03.2016 en 18.04.2016; betalingsbewijs dd. 11.04.2016 van de Omnipas van betrokkene door zijn broer; bankkaart van betrokkene en van zijn broer, gekoppeld aan dezelfde rekening: uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen, dat de broer van betrokkene een factuur betaalde en dat zij een gezamenlijke rekening hebben bij Belfius, zij het toen betrokkene reeds in België gevestigd was. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van zijn broer.

- attest OCMW Antwerpen dd. 03.05.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en de broer van betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen; er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene zelf.

- verklaring d.d. 22.02.2016 van de directrice van de school van het neefje van betrokkene. Zij verklaart dat betrokkene regelmatig zijn neefje afhaalde en bracht naar school in het schooljaar 2014/2015. Dit document toont niet afdoende aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine.

- verklaring van de tandarts (H. M. (..)) van betrokkene, d.d. 03.03.2016. Dit wordt beschouwd als een verklaring op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

- enkele verklaringen van derden met een kopie van hun identiteitskaarten. Ook deze verklaringen worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover de verklaringen wel degelijk met de werkelijkheid zouden overeenstemmen,

quod non, moet worden opgemerkt dat zij allen getuigen van de situatie in België. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene aantoonst overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 ofwel te hebben deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst ofwel ten laste te zijn, reeds van in het land van herkomst.

- enkele ongedateerde foto's, alsook een foto met het jaartal en de plaats er met de hand bijgeschreven. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs dat betrokkene ten laste is van het gezin van de referentiepersoon of reeds deel uitmaakte van dit gezin van in het land van herkomst of origine. Wat betreft de manueel erbij geschreven datum en plaats, dit kan echter niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.

Bijgevolg kunnen we ook deze foto niet aanvaarden als afdoende bewijs dat betrokkene ten laste is van het gezin van de referentiepersoon of reeds deel uitmaakte van dit gezin van in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 05.02.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België. Er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel / valt van de Belgische staat

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was / is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was / is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Dat betrokkene in België intussen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon wordt niet betwist, echter het kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij een onontbeerlijk deel uitmaakt van dat gezin. Overeenkomstig de gegevens in het dossier is hij financieel van geen belang voor het gezin, wel integendeel. Wat betreft zijn rol tegenover de kinderen, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij werkelijk instaat voor de opvoeding van de kinderen. Voor het afzetten of ophalen van het neefje op school kan beslist ook een andere aanvaardbare oplossing worden gevonden. De afwezigheid van betrokkene hoeft geen afbreuk te doen aan het belang van de minderjarige kinderen in het gezin van de referentiepersoon of aan hun relatie met hun oom. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van Richtlijn 2004/38.

Inzake de beslissing tot weigering van verblijf

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R..V.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen:

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden

bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt“ en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies:

35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet“ beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand“ gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kernegezin“ dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven“ aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie“, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste“ en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen“.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste“ niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...)

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn broer — de echtgenoot van de referentiepersoon — onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn broer in België samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn broer dat hij sinds sedert 5 februari 2016 — nu meer dan 1,5 jaar — ook officieel gedomicilieerd (is) in België bij de referentiepersoon.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden. Verzoeker toont met het voorgelegde "attestation de charge familie" aan dat hij reeds vanaf 2005 ten laste is van zijn broer, end at zij op dat moment zelfs op hetzelfde adres stonden gedomicilieerd.

Verwerende partij wijst dit stuk af omdat het "niet voldoende recent" zou zijn.

In de wet staat nochtans geen indicatie van een maximale tijdsperiode, zodat dit een vorm van machtsoverschrijding is die niet aanvaard kan worden.

Wat betreft het ten laste zijn in België legt verzoeker een heel aantal stukken voor waaruit niet enkel blijkt dat hij in elk geval sedert mei 2014 op het adres van de referentiepersoon verblijft (stuk 2), maar dat hij al in maart 2012 samen met zijn broer voor een medische consultatie bij zijn tandarts was (stuk3). Verzoeker legt een heel aantal aanvullende stukken voor waaruit de actieve samenwoning en participatie in het gezin van referentiepersoon in België blijkt waaronder een verklaring van de school van de kinderen van referentiepersoon, facturen die door de broer van betrokkene werden betaald en bewijzen van een gemeenschappelijke rekening bij Belfius.

Naast bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden er bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zowel de broer van betrokkene als de referentiepersoon geen uitkering van het OCMW ontvangen.

De financiële ondersteuning van verzoeker door zijn broer en schoonzus is voor elk redelijk denkend mens bewezen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter vastbesloten om de aanvraag koste wat het kost te weigeren. Zoals hierboven al gesteld werd het "attestation de charge familie" zonder meer afgewezen zijnde te 'oud'. Verzoeker wijst er evenwel op dat deze verklaring werd opgemaakt lang voordat hij naar België afreisde en dat deze verklaring dient als onderdeel van de belastingaangifte van referentiepersoon in Marokko.

Aangaande de stukken die worden voorgelegd met betrekking tot de financiële verwantschap in België reageert verwerende partij als volgt:

"uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen, dat de broer van betrokkene een factuur betaalde en dat zij een gezamenlijke rekening hebben bij Belfius, zij het toen betrokkene reeds in België gevestigd was. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van zijn broer".

Deze passage toont de onwil van verwerende partij om bewijsstukken op een redelijke manier in overweging te nemen duidelijk aan; vanzelfsprekend werden de stukken toegevoegd om aan te tonen dat betrokkene in België ten laste is van zijn broer en echtgenote.

Hetzelfde geldt voor de waardering van de voorgelegde verklaring van de school dd. 22.2.2016 hetgeen overduidelijk werd neergelegd om de gezinsbanden in België aan te tonen en waarop door verwerende partij als volgt op wordt gereageerd:

"Dit document toont niet afdoende aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon reeds in het land van herkomst of origine".

Deze waardering van bewijs is onbegrijpelijk en niet correct.

Uiteindelijk stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dan dat de enkele domiciliëring niet voldoende is om aan te tonen dat betrokkene ten laste is / was van de referentiepersoon en dat dit op actieve wijze dient te worden aangetoond.

Verzoeker stelt nogmaals dat dit wel degelijk werd aangetoond maar dat verwerende partij de bewijsstukken die betrekking hebben op het gezinsleven in België waardeert alsof zij werden voorgelegd alsof het betrekking zou hebben op het land van herkomst (vermoedelijk Marokko) hetgeen onbegrijpelijk is:

"Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dag woont (RvV nr. 145.912 dd.21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine".

Het arrest waarnaar verwezen wordt betreft een volledige andere feitelijke constellatie (waarbij een vrouw de gezinshereniging vroeg met haar vader, maar dit zonder enig concreet bewijs dat zij in het verleden ten laste was, en zij was zelf ook tewerkgesteld) en is aldus irrelevant. En zelfs indien men de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen, wil toepassen op het dossier van verzoeker, volstaat het te verwijzen naar de lange lijst van neergelegde stukken die inderdaad bewijzen dat hij ten laste was en is van zijn schoonzus en echtgenoot.

Het is overigens ook niet duidelijk wat verwerende partij bedoelt met de laatste zin in de hierboven geciteerde alinea. Ervan uitgaande dat verwerende partij met 'situatie' doelt op de voorgelegde stukken, stelt zij nu ineens wél dat de stukken betrekking hebben op de situatie in België, maar wijst zij deze van de hand omdat er volgens verwerende partij geen stukken neerlegt die betrekking hebben op de periode in het land van herkomst.

Met betrekking tot de gevoegde OCMW attesten merkt verwerende partij op dat er geen attest vanwege betrokkene werd gevoegd. Verzoeker merkt op dat hij vanzelfsprekend niet ten laste is van het OCMW nu hij geen verblijfstitel in België heeft.

Etc.

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op haar maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat zij al een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Waar verzoekende partij meent dat het land van herkomst ook België kan zijn nu zij erop wijst dat zij sinds februari 2016 bij haar broer inwoont wordt er vooreerst op gewezen dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoekende partij, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*" aan te tonen en dit omwille van "*bijzondere feitelijke omstandigheden*", zoals onder meer "*financiële afhankelijkheid*" en "*het behoren tot het huishouden*".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij in een ander land dan het gastland, in casu België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het betoog dat verzoekende partij in België inwoont bij haar broer is aldus niet dienstig om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij reeds in Marokko deel uitmaakte van het gezin van haar broer, maar de verwerende partij heeft

aangaande het “attestation de charge famille” van 6 januari 2005 van de Marokkaanse autoriteiten geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat: *“dit attest vermeldt dat betrokkene en zijn broer - op datum van het attest – op hetzelfde adres woonachtig waren in Marokko. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de broer van betrokkene op datum van het attest reeds gevestigd was in België waardoor de inhoud van het voorgelegde attest niet voldoende betrouwbaar is.”* Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de overheid geconfronteerd wordt met een dergelijk objectief vaststelbare tegenstrijdigheid in een officieel document, zij oordeelt dat dit document niet voldoende betrouwbaar is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motivering ook volledig ongemoed laat.

De Raad benadrukt voorts nogmaals dat de doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de *“andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan kan verzoekende partij ook niet overtuigen met haar stelling dat zij ooit in Marokko samengewoond heeft met haar broer. Immers, het feit dat de verzoekende partij en haar broer weliswaar ooit deel hebben uitgemaakt van het gezin van hun ouders maakt niet dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van haar broer zelf. Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat verwerende partij het attest van 2015 niet geloofwaardig bevindt daar op dat ogenblik de broer reeds in België was gedomicilieerd zodat het geattesteerde dat hij op dat moment in Marokko woonde bij verzoekende partij niet kan overtuigen.

Er kan voorts niet worden aangenomen dat een andere interpretatie dient te worden gegeven aan het begrip *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat aan deze uitdrukking uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een verkeerde interpretatie wordt gegeven.

2.5. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij talrijke bewijzen heeft voorgelegd dat zij reeds in Marokko ten laste was van haar broer. Zij wijst op het “attestation de charge” waaruit blijkt dat zij reeds sinds 2005 ten laste is. De Raad stelt vast dat de verwerende partij dit attest niet aanvaard als bewijs omdat er enerzijds incorrectheden in staan zodat de inhoud ervan niet voldoende betrouwbaar is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij dit niet betwist zodat dit motief op zich al voldoende is om dit attest ook niet te aanvaarden als bewijs van het feit dat verzoekende partij in het verleden al ten laste was van haar broer nu de onbetrouwbaarheid van het attest de ganse inhoud ervan onderuit haalt. Daarenboven

heeft de dienst vreemdelingenzaken anderzijds ook geoordeeld dat dit attest niet voldoende recent is om in aanmerking te nemen als bewijs van ten laste zijn in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat wanneer blijkt dat verzoekende partij geen andere objectieve bewijzen bijbrengt van het feit dat zij voor de aanvraag in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, een "attestation de charge" van 6 januari 2005, waarvan de betrouwbaarheid bovendien terecht in vraag wordt gesteld, en dus daterende van meerdere jaren voordat de verzoekende partij naar België is gekomen en de aanvraag heeft ingediend door de verwerende partij als niet voldoende recent wordt beschouwd om de afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst voor de aanvraag aan te tonen. Daarmee voert de verwerende partij enkel een beoordeling door van de voorgelegde stukken, hetgeen tot haar bevoegdheid behoort, en kan verzoekende partij niet gevolgd worden dat dit een vorm van machtsoverschrijding zou zijn.

2.6. Waar de verzoekende partij nogmaals verwijst naar stukken waaruit blijkt dat zij sedert mei 2014 op het adres van de referentiepersoon verblijft en dat zij in maart 2012 met haar broer naar de tandarts is geweest, wijst de Raad er nogmaals op dat deze stukken betrekking hebben op de situatie in België, zodat deze stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Ook waar verzoekende partij verwijst naar de overige voorgelegde stukken die allen betrekking hebben op de situatie in België, kan zij gelet op voorgaande niet overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Het loutere feit dat verzoekende partij thans in België financieel ondersteund wordt en inwoont bij de referentiepersoon is immers niet afdoende om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.7. Nu verzoekende partij niet heeft aangetoond in het land van herkomst of origine ten laste te zijn van haar broer en evenmin aldaar deel heeft uitgemaakt van diens gezin, en deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist om de verblijfsaanvraag van verzoekende partij te weigeren.

De Raad wijst nogmaals op zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat België niet kan beschouwd worden als land van herkomst of land van origine zodat het betoog van de verzoekende partij dienaangaande niet dienstig is.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.9. Waar de verzoekende partij nog een schending van artikel 8 EVRM ontwaart en zij wijst op haar band met haar broer, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar broer in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar broer. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in Marokko financieel/materieel ondersteund werd door haar broer. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België en waaruit niet blijkt of zij voorafgaand hieraan ook nog bij haar broer verbleven heeft of door hem financieel ondersteund werd, zijn aldus niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar broer die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die veertig jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in Marokko heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in

Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België inwoont bij haar broer en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partij in België dekt, doet niet anders besluiten. Voorts kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat niet blijkt dat de relatie die de verzoekende partij onderhoudt met het gezin van haar broer doet getuigen van een beschermenswaardige gezins- of familierelatie. Immers is het geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat verzoekende partij niet mee instaat voor de opvoeding van de kinderen en dat het ophalen en afhalen van school ook op een andere manier kan geregeld worden. De relatie die de verzoekende partij met het gezin van haar broer onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

2.10. Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.11. In een enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 9.8.2017. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 2.8.2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.12. Nu niet blijkt dat de argumentatie van de verzoekende partij tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft geleid, kan zij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat omwille van de nietigverklaring van voormelde beslissing het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

De Raad kan enkel een schending van de materiële motiveringsplicht vaststellen als de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Waar zij wijst op het feit dat haar attest van immatriculatie liep tot en met 9 augustus 2017 wijst de Raad erop dat dit attest haar werd afgegeven in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook duidelijk heeft aangegeven dat het recht op verblijf geweigerd wordt en het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Verzoekende partij kan aldus niet nuttig meer verwijzen naar dit attest van immatriculatie om te stellen dat zij minstens tot en met 9 augustus 2017 legaal in het Rijk kon verblijven.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder bij het nemen van het bestreden bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.13. Verzoekende partij meent nog dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekende partij die zelf meerderjarig is, toont geenszins aan dat zij kinderen heeft op het Belgische grondgebied of dat zij problemen heeft met haar gezondheid waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben.

Wat betreft haar gezins- en familieleven inzake haar broer verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger inzake artikel 8 EVRM. Verzoekende partij kan niet overtuigen dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft met haar broer en diens gezin op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ligt geenszins voor.

2.14. Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER